

Lia de Jonghe - Hoofdlijnen

Complexe materie terugbrengen tot de kern. Het is gegeven aan karikaturisten, technisch tekenaars en kunstenaars die abstraheren tot op de grens van de figuratie. Karakteristieken verbinden vergt 'fingerspitzengefühl'.

Portretjes van huizen en mensen in slechts lijndraad en flardjes stof. Lia de Jonghe (Den Helder, 1962, Nederland) is zo'n kunstenaar die de figuratie uitbeent. Veel heeft ze daarvoor niet nodig. Wat dunne stoffen lapjes, bij voorkeur vintage, en draad.

Paren

In deze tijd van selfies, waarmee tamelijk veel mensen zichzelf ongeneemd aan hun kennissenkring presenteren, is het minder goed voorstelbaar dat er tijden zijn geweest dat mensen wat ongemakkelijk kijken voor een fotosessie. Neem de portretten *Oma* en *Opa*, die zijn gebaseerd op familiefoto's uit een oude schoenendoos. Vriendelijk vorsend kijken ze je aan. Er wordt welwillend meegewerkt aan het principe van de portretfoto, maar écht blootgeven voert een stap te ver.

Het is mooi om dit stel naast elkaar te kunnen bekijken en weg te dwalen hoe deze twee individuen samen in het leven hebben gestaan. Een serieuze inslag met (vr)olijke ondertoon lijkt hen te binden. De Jonghe heeft een fascinatie voor tweetallen. Dat kan een bestaand koppel zijn zoals haar grootouders, maar ze dubbelt met liefde een individu tot 'tweeling'.

Die zijn weliswaar eeneiig, maar nooit precies gelijk aan elkaar, zoals *Twee meisjes*. Het gaat De Jonghe om de dynamiek en interactie tussen twee mensen, die op de een of andere manier elkaar in het leven hebben gevonden. Denk aan twee basisschoolmeisjes, de ene heel lang en de ander vrij klein, die elkaar 'Polle' gaan noemen en elkaars gewoontes overnemen en samen nieuwe ontwikkelen. Denk aan kunstenaarsduo's als Gilbert & George of Viktor & Rolf, waarbij de buitenwereld niet eens weet wie nou wie is en dat dat er ook niet toe doet. Je kunt ook voor altijd in elkaars hoofd blijven, zoals moeder/dochter in *Nooit alleen (1)*.

Het koppelen vindt ook in materiële zin plaats. De Jonghe zoekt bij de gezichten complementaire stoffen. Deze hoeven niet letterlijk uit de tijd van de geportretteerden te zijn, maar het totaalplaatje moet kloppen.

Dan is er nog zoiets als het aan elkaar naaien van gehavende onderstof. Er zijn littekens te ontwaren, soms dwars door een gezicht. Dat is geen opzet, maar acceptatie. Dan matchte een deel van het werk in wording niet met de rest. Uithalen en opnieuw borduren is aan de orde van de dag, maar het doek doormidden scheuren en aanhelen is ook een optie. Geen mens is vrij van littekens en voor de Lia de Jonghe mogen deze gezien worden.

www.liadejonghe.nl

Lia de Jonghe - Headlines

Stripping complex material down to the bone. It is the key skill of caricaturists, draughtsmen and artists - at least those artists who push abstraction to the edge of figurative recognition. Interlacing characteristics requires sensitivity and finesse.

Portraits of houses and people solely in thread lines and fabric patches. Lia de Jonghe (1962, Den Helder, The Netherlands) is one of those artists who debones the figurative. She doesn't need a lot: some thin pieces of fabric, preferably vintage, and thread.

Pairs

In these times of selfies, in which quite a lot of people unashamedly showcase themselves to their circle of friends, it seems unimaginable that there were times when people sat and gazed awkwardly for a photo session. Take the portraits *Oma* and *Opa* that are based on family photos found in an old shoebox. The look is searching and cordial. They have volunteered to take part in the idea of a portrait, but truly exposing themselves is a step too far.

It is wonderful to be able to see this couple side by side and wonder about how these two individuals lived their lives together. A serious disposition and friendly/roguish undertone seem to connect them. De Jonghe is fascinated by pairs. She may take an existing twosome like her grandparents, or with just as much love, she may clone an individual into 'twins'.

Identical twins they may be, but they are never exactly identical, as in *Twee meisjes* (Two girls). For De Jonghe it's about the dynamics and interaction between two people, who have somehow managed to find each other in life. Picture two school girls: one very tall, the other quite short, calling each other 'Polle' and copying each other's mannerisms while also inventing new ones together. Picture artistic duos like Gilbert & George or Viktor & Rolf: the outside world has no idea who's who, but that doesn't matter much. It's also possible to be in each other's heads all the time, as is the case for mother/daughter in *Nooit alleen (1)* (Never alone).

Coupling also happens in a material sense. De Jonghe seeks out affiliated fabrics for the faces. They don't have to stem from the exact same time period of the person portrayed, but the total tailoring must be bespoke.

And then there's the sewing together of wounded sublayers. Scars can be detected - sometimes ripping right through a face. That didn't happen on purpose, but it is acceptance: when new additions stopped matching the existing work. Unpicking and sewing anew is part of the process, but ripping it in half and suturing is also an option. No one is free of scars, and for Lia de Jonghe it's okay to see them.

www.liadejonghe.nl